

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jiří_Kulháněk-Svůj_život.pdb

PDB Name: Jiří_Kulháněk-Svůj_život

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Svůj život

Konečně!

Lístek z pošty se na mě zabělel dírou ve schránce. Už to nemůže být nic jiného. Radostí jsem jí málem neodemkl, jak se mi klíček smekal a kroutil v prstech. Konečně zámek povolil a tolik očekávaný papírek mi vklouzl do ruky.

A je to tady! Očima jsem olízl načmáraná písmena. Venezuela... Okamžitě k vyzvednutí... Dobírka na patnáct tisíc - z toho mě lehce zatrnulo - nebudu mít tak měsíc moc co jíst, ale nakonec s nějakými výlohami na svého koníčka musí počítat každý.

Vrazil jsem papírek do kapsy županu, vzal odpadkový koš a vyběhl z domovních dveří k nedalekému kontejneru. V zářícím modrozeleném jarním vzduchu krušně páchly hnijící odpadky, ale dnes mi to nevadilo. Párkrát jsem zabušil košem o plechový rantl popelnice, aby se odlepily i cibulové slupky, které jsem však nakonec, jako obvykle, musel odpreparovat ručně. Dokonce ani tato odporná cibulovitá amputace nedokázala zčeřit mou radost. Vlastně jsem to ani moc nevnímal.

Zpátky k našemu paneláčku jsem po noční bouřkou umytém asfaltu málem dotančil. Schody po třech, koš do kouta, kabát místo županu, peníze, a na poštu. Rychlost a délka kroku by mne na olympijských hrách ověnčila vavříny.

Létací dveře, zápach papíru, lepidla a věčného chvatu. A samozřejmě fronta k okénku, za jehož kazy rozvlněným sklem se duchovitě vznáší tvář věčné a věčně navztekané úřední Slečny. Řada se medově vleče a já se tak nemohu dočkat. Střídavě se na NÍ hrozně těším, a hrozně se bojím, že by se JÍ cestou mohlo něco stát. Přece jenom, Venezuela - Čechy...

Konečně jsem u okénka. Podám Slečně lístek. Zvracívě pohlédne na mé jméno: "Koudelík, Koudelík, Koudelík...", plive před sebe, když listuje zástupem papírů v dlouhé lepenkové krabici.

A já..., já už TO vidím a srdce mi buší o protější zeď. Nevelká bedýnka, tak čtyřicet na čtyřicet, dvacet centimetrů vysoká, polepená řadami cizokrajně různobarevných samolepek, potištěných výstrahami orámovanými černými vykřičníky. V horním víku řady maličkých dýchacích otvůrků...

"Tak těch patnáct tisíc, čoveče! Kam to civíte, já tady mám lidi!" Rychle jsem vytáhl obálku s penězi.

"Stovky! Jéžíšmarjá stovky! Kdo se s tím má počítat!" obrátila oči v sloup Slečna. "Nejdřív čumí, a pak stovky!" zabublala a zle mě těmi zasklenými průzory šlehla.

"Svatá pravda, pani," přidal se starší pán v baloňáku, stojící za mnou, "já taky nemám čas trčet tady hodinu..."

...řady maličkých dýchacích otvůrků a žlutá gumová chlopeň na krmení. Ke krabici patří ještě jedna podobná - trochu menší a trochu méně polepená - zásoby jídla do začátku.

"Už zase čumí do blba! No to snad..." Slečna ječí a je rudá. Fronta se také ozývá už slušně neslušně a dost nahlas.

"Promiňte, promiňte já..."

"Podepište mi to tady a ...!!!" Slečna na mě zuřivě cení oči, až se zdá, že se jí opírají o skla brýlí.

Rychle jsem podškrábl cosi. Slečna vstala a štítivě hodila větší z krabic na pult vedle okénka.

"Čumí a eště má tudle smradlavou škatuli. Vám asi nevadí, že mě to hnusný škrabotání už vod rána cuchá nervy, co?! Určitě je v tom náká potvora, CO ?!" Otočila se k frontě: "Jako bysme jich tu už neměli dost!" Oči všech mě řezou na úplně maličké kousky čehosi, co se nehodí zamést ani třímetrovým smetákem rovnou do kanálu.

"Ježiš, přestante už žvanit, já..." rozkřikl se pán v jeansové bundičce, stojící ve frontě až vzadu.

Šramotí! V krabici to šramotí! Tudiž je živá! Ale..., ale ta ženská JÍ nazvala obludou! Neslýchané!!

Tím se jí konečně podařilo naštvat i mne. Slečna ta měla stále vyzývavě položenou ruku na mé krabici a dokonce se jí trochu rozjasnil i věčně zapšklý obličej -- mě nově se zrodivší rozladění bylo asi zřetelně vidět, a ta dobrá duše už se těšila na všeobecnou hádku a hlasitý křik.

"Žádná obluda v té krabici není," řekl jsem zvýšeným a přeskakujícím hlasem. "Pouze převzácný exemplář NEPHILIA NEPHILI!"

Rozhlédl jsem se po lidech, jak na ně to slavné a majestátné jméno zapůsobilo... Nechápatě prázdno koldokol!

"Nepil cío? Co to je za fujtajxl, ty - ty traviči malejch dětí! Vidíte to, lidi?" Ječivě se obrátila na fronrr Slečna. Já to říkala - nejdřív zdržuje, a pak takovádle potvora!" ostentativně štítivě sundala ruku z mé krabice, zatřepala s ní, jakoby sáhla do plivátka, a zatvářila se, že si snad půjde vyčistit i zuby.

Její chování mě pobouřilo již velice hrubě, pročez jsem na ní zařval silným hlasem: "Ani žádný nepil, ani žádná potvora, alébrž Nephilia nephili! Cílenou mutací vyšlechtěný a toho času nejvzácnější a největší pavouk na světě! Vy, vy Slečno jedna stoletá, nevzdělaná!"

"PAVOUK !!!" Slečna zařvala, až vypadla telefonní centrála, a vzápětí skočila přes příruční váhu ukázkové salto vzad.

Druhou krabici mi podal zřízenec na násadě od koštěte, ačkoliv jsem ho ubezpečil, že v ní není nic víc než pár kilo ponrav do začátků, dokud Nephiliu nepřivyknou na naší domácí stravu. Nevěřil mi, hmm..., a nebo spíš právě věřil. V uctivé, nebo spíš štítivé vzdálenosti stojící lidé, se na mne dívali zhnuseně, a na sebe, jací oni jsou pašáci. Rychle jsem z pošty odešel, ještě než vzkřísili omdlelou Slečnu. Ta by, předpokládám, byla schopná zorganizovat mou defenestraci, a to i přes to, že naše pošta má zamřížovaná okna.

CHELICERY - klepítka (kusadla); první pár pavoučích končetin; jsou duté - vede jimi kanálek od jedových žláz. Těž slouží na předzpracování potravy.

PEDIPALPY - makadla; druhý pár pavoučích končetin; slouží na přidržování kořisti.

Konečně doma. Těšil jsem se na Nephiliu jako malý kluk. Mám v druhém patře našeho činžáku hezký dva plus jedna, hezký ale malý. Nechápu, jak v něčem takovém někteří žijí s manželkou a ještě dvěma

dospívajícími dětmi - ti si prostě kvůli všem těm lidem okolo nemohou nalézt místo pro své pavouky. No třeba já: Dávno jsem se zbavil většiny skříní a televizí a gaučů a postelí a tak. Přesto, chtěl-li jsem pro Nephiliu vybudovat důstojné obydlí, musel jsem přenechat dva ze svých unikátních chovů slíd'áků skákavých kolegovi Wankovskému.

Mí draží slíd'áci... Na jedněch jsem usilovným šlechtěním dosídl sytě oranžové pruhy a druhé má dlouholetá snaha změnila v rozkošně chlupaté, ultramarínové krasavce.

Ale nedalo se prostě jinak. Mé ostatní chovy jsou ještě vzácnější a slíd'áci jistě budou u Wankovského jenom kvést.

V prostoru vzniklém po slíd'ácích jsem v pokoji, který ostatní lidé zbytečně vyplývávají na dvoupostel, peřinák a lustr, nazývají ho ložnice a chodí tam i spát, ačkoliv nejlépe se spí na matraci v kuchyni - a navíc nejbezpečněji! Když vám totiž nějaký pavouk upláchne, tak si na linoleum k hlavě dáte mokré hadřík a máte jistotu, že váš první pohled po probuzení padne na toho chlupatého nezbedníka přísátého k látce, kde ho můžete hned lapit, aniž se pak celý další den strachujete, že byste ho mohli rozšlápnout. Tak tedy, na tom místě po slíd'ácích jsem pro Nephiliu vybudoval pětihektolitrové skleněné vivárium, a to hned po odeslání objednávky do Venezuely.

Dnes se rozlehlá nádrž konečně dočká svého vzácného obyvatele. Natáhl jsem si gumové rukavice, položil větší z krabic do písku na dně vivária, nožkem opatrně přerízl provázky a odklopil pod papírem se objevivší dvířka. Ty rukavice jsem si nevzal proto, že bych se Nephilie nějak štítil, to, chraň Bůh, nikdy ne! Ale po cestě je určitě nervózní, a ačkoliv mne někteří z mých zlobíků občas kousnou, protijed na Nephilino uštknutí v lednici ještě uchystaný nemám.

Dvířka zachřestila o hrubý písek a okamžitě po nich se z nitra bedny vyhrnula Nephílie.

Na první pohled rozkošná, krásná, obrovská no... no prostě... !!!

Střelhitě jsem přilkopil horní sklo, protože v čtvrtém čísle Spider's Life psali, jaký je mutant Nephilia nephili skvělý skokan. A taky že ano! Nárazem černého, v neustálém pohybu téměř neviditelného těla těžké ochranné sklo až nadskočilo. Aby si ještě ublížila, zamrazilo mě. Naštěstí jsem si předem připravil několik tlustých ponrav, které jsem teď krmicím otvorem vhodil dovnitř. Fungovalo to, jako vždy.

Nephilia se mihla jako stín útočícího střemhlavého bombardéru, vystříkla sprška písku a vzápětí se můj nový pavouček poprvé zastavil, jednu z ponrav pevně stisknutou mezi obrovskými makadly, chelicery hluboko zaťaté do jejího svíjícího se tělčka.

Kámen strachu z toho, že mi nebude jíst, se ulehčeně odvalil a konečně jsem si Jí také mohl pořádně prohlédnout: Je celá hustě obrostlá dlouhými lesklými chlupy a úplně černá, jako antracit, až na osm očí ve dvou řadách nad sebou, které jsou azurově modré - jediná odchylka mutanta proti původnímu pavoukovi. Tedy samozřejmě, pouze pokud jde o bary. Co do velikosti, byl už tento můj, přesně třicet dva dny starý exemplář, větší než jakýkoliv normálním vývojem prošlý pavouk. Masité tělo dlouhé dobře dvacet a rozpětí nohou určitě přes pětatřicet centimetrů. A tím jeho růst samozřejmě zdaleka nekončí. Najednou se mi sám od sebe vyjasnil jeden problém: "Budeš se jmenovat Alfréd!" řekl jsem nahlas, a přiznám se, dojatě. Opravdu, až mi do očí vystoupila mlha štěstí. Je to nejkrásnější pavouk, jakého jsem kdy viděl, ten můj Alfréd!

V kuchyni jsem přesypal bledé ponravky z druhé krabice do velkého hrnce a hodil jim pár ovadlých listů salátu; okamžitě se vrzavě daly do jídla.

Jen hezky papej, ty moje masíčko pro Alfréda.

V krabici od ponrav byl ještě dopis:

Dear Mister Koudelik... no a dál ty obvyklé řečičky, nic co bych už nevěděl; hermafrodit..., mutací potlačený kanibalismus..., hmm, odložil jsem nedočený dopis, opravdu nic nového. Nabral jsem hrst ponrav a šel znovu, tentokrát pořádně, nakrmit Alfréda. Házel jsem mu jednu po druhé a vydržel se kouhat jak papá až do pozdní noci. Teprve někdy kolem dvanácté jsem se od něj násilím odtrhl a šel spát. Zítra zase do práce...

Kde myslíte, že pracuju? Oficiální věda mne zavrhl slovy zvěčnělého profesora Kajíčka: "Kdo to kdy viděl, pane kolego - ultramarínový slíd'ák skákavý! No tak!" usmál se na mě shovívavě a vrátil mi skleněnou schránku s živým ultramarínovým slíd'ákem skákavým.

Tudíž jsem úředník na Hlavním úřadě. Srdečné mě to tam nebavi, ale nějak si musím obstarávat peníze

na nové přírůstky a na krmení, protože jinak bych snad musel jednotlivé exempláře ze svých chovů prodávat, což považuji za naprosto nepřijatelné. V kanceláři se mě navíc kolegové štítí, a to od té doby, co se mi jedna z mých vyšlechtěných desetinochých tarantulí, mimochodem nádherně vybarvená, skryla kdesi v převlečnicku, a pak začala pobíhat po úřední místnosti. Ne, neštítí se mě kvůli uprchlému pavoukovi, to ne, až na kolegu Seidla, který vyskočil na stůl, dupal v papírech a hystericky řval, jsou to lidé povětšinou osvícení. Štítí se mne proto, že jsem se pak neprozřetelně zmínil o tom, jak mi kolega chovatel Herrentahl z Mannheimu v Německu za přesně takovou tarantuli, kterých mám doma osmačtyřicet, nabízel šest tisíc nezdaněných marek na ruku. Když jsem jim tehdy řekl, že je pro mne nepřijatelné traumatizovat prodejem byť jen jednoho jediného pavouka, tak jim do očí, a kupodivu všem naráz, padly takové šedé, olověné žmurky, za kterými se jen těžce skryly ostré a jedovaté špice... snad závist? Nevím. I když mi pavouci jsou záviděníhodní! To zase ne, že ne! Ale oni mi asi nezávidí pavouky, oni se mě štítí a zřejmě mne i nenávidí, zcela iracionálně, kvůli penězům, které nemám. Poznal jsem to z toho, že na mne kolegyně Trávníčková občas hledí tak urputně, až se jí v pravém oku promítá duchovité písmenko D a v levém prozměnu M.

Dnes celé dopoledne klapu na psacím stroji, ale vůbec nevnímám co píšu; před očima mám jen svou Nephiliu, svého Alfréda, pročez na mě pan vedoucí musel zavolat třikrát, jak mi zanedlouho nedutklivě vyčetl, než jsem si ho všiml a došel k jeho stolu.

"Pane Koudelíku, mám tu pro vás zase jednu služební cestičku!" zářivě se na mě usmál. Kupodivu, od oné příhody s tarantulí jezdím z naší kanceláře na služební cesty pouze já. A to ačkoliv jsem panu vedoucímu už nescíslněkrát vysvětloval, že pavouci potřebují stálou péči, a že by mohli za mé nepřítomnosti i pomřít.

"Však vy si s tím nějak poradíte, pane Koudelíku, vy - takový odborník!" říká vždy a vždy se usměje ještě o něco zářivěji.

Takže další měsíc mého života bude ztracen v nějakém zapadlém městečku, kde budu ze zatuchlého úředního brlohu šířit cosi, co srejné nikoho nezajímá.

Ale co Nephilia...?! zatrnulo mi.

Horečně jsem rozmýšlel. "Dobře," vystrčil jsem rozhodně bradu, "ale pojedu až pozítří a na zítřek dostanu volno."

"Neplacené!" zvedl prst vedoucí a rozzářil se jako odpíchnutá vysoká pec.

V parnáct třicet, přesně, jsem odpíchl všem spoluzaměstnancům a duši mi halily husté chmury: Zdalipak vyrobím tak velký krmicí automat, aby po celý měsíc uživil nenasytého Alfréda? Tato otázka se kupodivu vyřešila sama. Když jsem vešel do bytu, první co mě upoutalo, ba trochu i vyděsilo, bylo jakési tiché šelestění a tleskání z kuchyně. Ani jsem si nesundal kabát.

Venezuelské ponravy, kterých bylo včera tak do jedné třetiny hrnce a kterým jsem ráno nedbale hodil čtyři velké hlávky salátu, teď svíjivě přetékaly přes okrai kastrólu a padaly na linoleum - to bylo to tleskání.

Neuvěřitelné rozmnožovací a růstové schopnosti!, zakroutil jsem užasle hlavou. Zvedl jsem průvodní dopis, který ležel vedle kypícího hrnce, smetl z něj pár tučných, do prstýnků zkroucených tvorečků, a důkladně ho přečetl.

Aha, tady to je... Pohlédl jsem do hrnce na to pomalé, slizké hemžení: "Tak i vy jste mutované! Tak proto!"

Speciální ponrava nazvaná dokonce "Ponrava krmná"..., optimální podmínky..., až deset potomků denně..., úplná dospělost do čtyřadvaceti hodin po narození... Do pozdního večera jsem zase pozoroval Alfréda. Už se úplně uklidnil, vysával ponravy a zadeček mu nádherně boubelatěl - od včerejška očividně vyrostl.

Druhý den jsem pracně sehnal asi šedesát kilo čerstvého salátu, nakrouhal ho strojkem na drobné plátky, sundal ochranné sklo a vystlal jimi Alfrédovo vivárium. Alfréd, šibal, vyskočil ven a okamžitě uprchl, ale je tak veliký a rychlý, že ho určitě nezašlápnu a jiné nebezpečí mu v bytě nehrozí - a do rána ho určitě chytím. V kuchyni jsem odpočítal přesně sto ponrav a odnesl je do zelené salátové peřiny. Okamžitě se za spokojeného chřoustání začaly krmit. Pavouky ve všech ostatních viváriích jsem důkladně nakrmil a naplnil jim automatická krmítka jejich obvyklou stravou až po okraj.

Kochal jsem se jimi jako obvykle. Málem bych na vás kvůli Alfrédovi zapomněl, vy mí drobečci!

Zatřukal jsem na některá skla, za nimiž se štrapicírovaly obzvlášť krásné exempláře.

Najednou mi za zády něco zašramotilo. Opatrně jsem se otočil. No samozřejmě. Alfréd!

Nádherně - jako čemá kaňka - kontrastní proti žlutým parketám, větší než převrácený polévkový talíř.

Strnule, s typicky pokrčenýma nohama, připravený ke skoku, mě pozoroval řadami svých azurových očí.

Sklonil jsem se a pomaloulinku, abych ho nevylekal, jsem k němu natáhl ruku. Zakmital makadly, masivní klepítka se několikrát naprázdno sevřela, a pak mi vyskočil na ruku - na tak obrovského pavouka až neuvěřitelně střelhitě - vyběhl po ní jako blesk, zašimral na krku a usadil se mi na hlavě. Jeho dlouhé, tuhými chloupky obrostlé přední nohy se mi ladně zakomíhaly před očima. Byl jsem dojat, opravdu, až k slzám dojat, nad tou důvěrností, nad tím sblížením...

Až do večera jsem byl v sedmém nebi. Alfréd se z mé hlavy nehnul. Dokončili jsme spolu prohlídku vivárií, občas jsem mu nahoru podal obzvlášť tučného červíka a večer jsme se spolu zcela výjimečně dívali na televizi, kterou mi příbuzní dali letos k vánocům a již zatím nebylo třeba prodat. Já v nostalgickém ušáku po předcích a on v mých vlasech. Když byl čas jít spát, dal jsem si paži k čelu a řekl: "Alfréde, hop!" a až mě zamrazilo, když opravdu, tentokrát pomalu, přešel na mou roztaženou ruku.

Položil se mi labužnický břichem na dlaň - nohy volně vystrčené do prostoru. Usadil jsem ho na salát, k pilně se cpoucím a množícím ponravám, a horní sklo jsem už nepřiklopil. Na dobrou noc ještě jedno pohlazení po zádičkách. Je nádherně heboučký - jako koťátko.

Druhý den jsem odjel do malého městečka kdesi na jihu a strávil v tamním Úřadu nudný, hloupý, ztracený a nervozitou nabitý měsíc. Jediné potěšení mi přinesl občasný zjev krásných, extrémně velkých exemplářů skákavky pruhované, které se procházely po podlaze mého zaprášeného kamrlíku, a chytání mušek pro mladého křížáka, jenž si zpředl kouzelnou pavučinu v okně tamtéž. Jednou jsem zjistil, že lidé z Úřadu, které ostatně kromě osobní moci nezajímalo pranic, vytrvale ty krásné skákavky hubí Biolitem. Tím se mi znechutili docela. Pochytil jsem všechny pavouky, kteří mi přišli pod ruce, a až na okenního křížáka jsem je z Úřadu, jenž si je nezasloužil, odnesl pryč, do lesa, daleko od těch vrahů.

Nedlouho potom má mise naštěstí skončila a já se mohl vrátit domů. Tak jsem se rozloučil s křížákem, který už se nádherně vyvinul, otevřel mu okno, aby mohl utéct, kdyby některý z těch chemických zabijáků zavítal i do této zapomenuté místnosti, a bez pozdravení s lidmi-úředníky jsem odjel autobusem v sedmnáct nula pět.

Obavy, které ve mně rostly přímo úměrně s přiblížením se k domovu a tmou houstnoucí za okny autobusu, explodovaly, když jsem na schodišti našeho paneláku potkal paní Medrníkovou, sousedku zespoda, s kterou se navzájem nenávidíme od té doby, co jeden z mých pavoučků uprchl větrací šachtou a pronikl k ní na záchod, kde se u stropu neškodně houpal na pavučince. Rozmazala ho, babizna jedna, tenkrát po zdi smetákem, mladičkého ubohého pavoučka. A vláčela mne dokonce po soudech, že prý z toho mohla mít smrt! Pche, vždyť jí nemohl ublížit, nejedovatý, sotva pěticentimetrový mládeneček.

"Vy..., vy jeden pavoukožroute! Celej měsíc tam u vás něco štrachá a klepe, to vám určitě zasejc utekly nějaký ty vaše příšery!" zvracela na mě ta ukřivděná osoba. "Tady aby se slušní lidi báli bydlet...!" Konec ječivého proslovu paní Medrníkové zmizel, uražen zabouchnutými dveřmi od mého bytu. Konečně doma. Ale to má pravdu, co tady mohlo, pro Boha, klepat! Jestli...

Do tváře mě udeřila tma, dunící čpavě páchnoucím vedrem. Rychle jsem nahlédl do pavoukárny: Až mi změkla kolena. Ve stíněném světle výbojek, ohřívajících jednotlivá vivária, přetékala Alfrédova obrovská nádrž živými bělavými vlnami ponrav. Musely jich být metráky, a já naprosto nechápal, z čeho vyrostly. Alfréd nikde. Vrátil jsem se do chodby a rozsvítil. Světlo bylo divně tlumené. Vzhlédl jsem a spatřil těžké baldachýny šedo zelených, jakoby plesnivých pavučin, které halily celý strop. Žárovka za nimi vypadala jako malý zelenavý Měsíc. Rychle jsem zhasl, aby ty krásné pavučiny náhodou nevzplály, a opatrně tmou šoupal nohama, abych nedej Bůh nešlápl na Alfréda. Konečně má tápající ruka nahmatala baterku, taky obalenou tou heboučkou záplavou. Bohužel se nedalo jinak - trhaná pavučina elrkricky zapraskala.

Lítostí nad tou zmařenou prací mě až bodlo u srdce.

Kalné oko světla ze staré baterky se rozběhlo po linoleu. V kuchyni jsem strnul podruhé. Ponravy vyhrězly z hmcce, zaplnily dřež a obalily celou kuchyňskou linku, která v ošidném světle baterky vypadala

jako živá. Něco mi zakřupalo pod nohama - vysátá telíčka ponrav; některá čerstvá, většinou však vyschlá do průhledna, pokrývala místy skorem deseticentimetrovou vrstvou celou podlahu kuchyně. Jásavá řeka ulehčení mě málem odplavila. Alfréd jí! Tudiž přežil a někde tu musí i být! Zlehka našlapujíc jsem přešel do druhého pokoje, jenž za zataženými závěsy tonul v mnohem hlubší tmě než kuchyň, lehce nasvětlená oranžovým světlem z ulice. Na obličej se mi přisála hustá lepivá síť. Při tom, jak mé oči urputně sledovaly podlahu, jsem nepostřehl závoje pavučin, splývající skoro do poloviny výšky pokoje. Radši jsem si klekl a dál šel po čtyřech. V tomto pokoji mám kromě spousty malých vivárií i rozsáhlou odbornou knihovnu. Zašmejdil jsem slábnoucí baterkou po místnosti. Pavučiny u stropu vrhaly přízračné stíny a zaprášené řady knih se na mne šedily svými rozpraskanými hřbety... Rychle jsem vrátil kužel světla. Dole, z pod knihovny na mě zaplály dvě řady azurových korálků. Užasle jsem se naklonil blíž. To přece... Takové mrně! To nemůže být...! A támhle zase!!!

Pod knihovnou se rozsvítilo dalších osm modrých lucerniček a vlevo od nich další a zase a ještě jedny... Zatočila se mi hlava.

Najednou mi za zády něco zaskřípalo. Pomalu jsem se na všech čtyřech otočil, zamířil snůpek červenajícího světla ke vchodu do pokoje a... a strnul na kámen. Spatřil jsem něco nevidaného. Obrovský, nohama objímající prostor větší, než by zabrala pneumatika z nákladního auta, blyštivě černý pavouk, s dvěma řadami co do velikosti lidských očí, které teď ve světle baterky plály ve stejné výšce jako moje, tak asi sedmdesát centimetrů nad podlahou. Vážil jistě hodně přes padesát kilo, protože když se ke mně zvolna blížil, tak pod jeho, jako mé zápěstí tlustýma nohama, hlasitě vrzaly parkety.

"Alfréde... ?!" zašeptal jsem užasle. Zaplavila mě nepopsatelná pýcha. "Alfréde, ty kluku můj zlatej!"

Pohládl jsem obrovské makadlo, které se mi vznášelo těsně před obličejem.

Z pod knihovny se vyrojil zástup maličkých, tak deseticentimetrových pavoučků - Alfrédových dokonalých kopií, kteří se přesnými skoky usadili svému tátovi na zádech... a vlastně i mamince.

"Tedy Alfréde... !" hlas se mi až rozklížil dojetím. Partenogeneze, jasně, vždyť o tom psali v Spider's Lifu! Jak jsem na to jenom mohl zapomenout! "Jeden, dva, tři...", dvacet devět jsem jich napočítal! Zastav se nejnádhernější okamžiku mého života!

Spát jsem šel až k ránu. Prázdná telíčka ponrav šla poměrně snadno rozhrnout ke zdím a do koutů kuchyně. Celou noc mi krásné sny osvětlovaly řady azurových očí.

Ráno mě bolela hlava a bylo mi nějak všobecně slabo. Druhý den ještě hůř a v pondělí jsem se jen silou vůle vypotácel ven, nakoupit něco pro ponravy, které už zřejmě dostoupily vrcholu své, bez zjevného přísunu potravin probíhající populační exploze, a začaly se požírat mezi sebou. V zelenině mi naplnili salátem celý batoh. Svět se chvílemi rozpíjel jako vodovkami namalovaný obraz na dešti a chvílemi zase mlhovatěl jako ve špatně zaostřeném fotoaparátu. Z omluvného telefonátu do Úřadu si nepamatuji ani slovo. Bylo mi zle. V obchodě, kde jsem nakupoval jídlo pro sebe, na mne kasírka koukala velice divně. Domů jsem došel spíš z povinnosti, částečně mimo sebe. Salát vysypat na podlahu pavoukárny, však si ho ponravy najdou.

Alfréd seděl v obýváku na zdi; dokáždě se po ní navzdory své obrovitosti pohybovat s graciézní lehkostí. Malí si hráli v pavučinách u stropu.

Dovrávorat jsem zpět do kuchyně, uložil celou tašku s jídlem do lednice k protijedům a téměř v bezvědomí padl na matrace.

Svěčtlo. V hlavě dunivé prázdno a ukrutný hlad rve vnitřnosti. V lednici je naštěstí ta taška.

Když jsem do sebe cpal už čtvrtý nádherně uleželý Hermelín, sklouzly mi oči na hodiny; mám nástěnné, krásné, i skalendářem. A právě ten mě zaratil, ba ohromil. Bylo sice úterý, jak jsem předpokládal, ale týden potom, co jsem byl nakupovat!

Alfréd se po stěně pohyboval tak tiše, že jsem ho postřehl, až když mi opřel nohu o rameno.

Byl nádherný! Už nerostl; pouze mohutněl, ponrav na to měl dost. Z rozvlákněných pavučin nade mnou se spustilo asi pět malých cvalíčků - no malých, jak si člověk rychle zvyká! Za ten týden už také pěkně vyrostli. Měli tak třicet centimetrů. Chlupaté nožky jednoho z nich mne zašimraly na krku - mazlivě jako dětské prstíčky; přešel mi na rameno, otočil se, a přes ucho se mi vydrápal na hlavu.

Hrál bych si s ním ještě dlouho, ale z ničeho nic na mne, jako betonový poklop, padla únava; víčka těžší než olovo se neodolatelně tepila k sobě. Jemně jsem do macíčka na své hlavě cvrnkl. Okamžitě se na pavučině vznesl, jako by věděl, co chci. Já padl nazpátek do matrací.

Spal jsem znovu pěkně dlouho, ale už to nebyla ta bezduchá nevládnost jako předtím. Občas mi do vědomí prorazil obraz Alfréda, pozorujícího mne ze zdi, nebo pohyby kloubnatých nožiček jeho dětí, visících nade mnou - znáte to, ten dokonalý ztrnulý nepohyb a vzápětí absolutně synchronizovaná, svou blesku rychlostí téměř neviditelná akce všech pavoučích končetin naráz.

Druhé probuzení s sebou přineslo hlubokou úlevu. Bylo mi prostě nádherně. Hlava čistá, hlad mírný. Zvonek chraplavě rozeznal ticho. Takře se mi to těsně před probuzením nezdálo! Kalendář oznamoval, že je sobota. Hmm... co se dá dělat. Hlavně, že jsem zase v pořádku.

Za okny už se roztahoval pozdní večer. Zvonek znovu zařinčel. Skoro poslepu jsem skrz drapérie pavučin došel ke dveřím a pootevřel je.

Ostře ohraničený obdélník světla ze schodiště se rozplácl o dveře od koupelny. "Já to věděla, že seš doma, ty hajzle jeden smradlavej!" Paní Medníková v šátku a v ráži. "Celej tejden mi naschvál nevtvíváš ty...!" Najednou strnula - jako rybka plovoucí v kapalném dusíku.

Ve mně totiž, po těch letech jejího křiku a spílání, najednou něco povolilo, před očima se mi zkřížily rudé blesky a v pravé ruce se z ničeho nic objevila smyčka. Hodit ji ztuhlé Medníkově kolem krku nebyl problém.

Vtáhl jsem jí dovnitř. Když se dveře zabouchly, její strnutí povolilo a začala se bránit. Vrazila loktem do vypínače. Mdlé světlo v pavučinách ztracené lampy se duchovitě rozlilo chodbičkou.

Medníková neměla nejmenší šanci.

Ze stropu se v rychlém oblouku snesi jeden z cvalíků a vrazil jí do obličeje tak prudce, že padla na záda. Moje smyčka zardousila její křik.

Pak přifíčel Alfréd, až se mu pod nohama krabatilo loinoleum. Před ležící babiznou prudce zastavil.

Medníkové se v hrůzou rozšklebených ústech zatřepetal fialový jazyk. Nemohla se hnout; já jsem svou smyčku držel pevně. Alfréd, v jednom okamžiku strnule nehybný, v druhém explodoval pohybem.

Zavířila tlustá pavučina a během několika sekund bylo hotovo. Z šedo zeleného kokonu vyčnívala jen hlava, ze které se sesmekl šátek.

Věřte, nikdy dřív jsem si nevšiml, že by paní Medníková měla sněhobílé vlasy. Alfréd se nad ní pohupoval na svých osmi dlouhých nohách a makadly jí osahával obličej. Ostrá "klepítka" (asi tak dvacet centimetrů zděli) se chtivě svírala a rozevírala, a od ústního otvoru mu odkapávaly trávicí šťávy.

Zrazující zápach se plazivě rozlezl chodbičkou. "Ale paní Medníková, taková veliká..." usmál jsem se na ní.

Konvulzivně se chvěla a pokoušela se, pevně stažená ve svém lepkavém zámotku, odpídat pryč. Jako ty ponravy.

Alfréd si jí pravýma předníma nohama převrátil na břicho, přitlačil její svíjející se tělo proti podlaze a zarazil jí někam doprostřed zad jedno srpovité klepítko. Hle, co dokáže kapka kvalitního neurotoxinu.

Ošklivé svíjení páchnoucího kokonu okamžitě ustalo.

Alfréd paní Medníkovou otočil zpátky na záda. Teď, protože měla ochromené ruce a nohy, alespoň koulela očima a tloukla hlavou o zem. Živý koberec ponrav, který za ten týden pokrýval už skoro celou podlahu chodby, se rozstříkl do stran, ale byl tak tlustý, že první údery hlavy spolehlivě utlumil, a pak už tu běsnící kouli, olepenou světle žlutou kaší z rozdrcených červů, sevřely Alfrédovy nohy tak pevně, že jsem ani nemusel jít pro polštářek. Ještě by to v baráku mohlo někoho pobouřit, takové rány, a znáte to, deset večer a jak panely nesou zvuk.

Alfréd paní Medníkové opřel druhou levou nohu o čelo a druhou pravou jí podepřel zátylek. Bílý krk s pulsujícím ohryzkem zasvítíl v přišetí. Přesně jako by jí chtěl dát umělé dýchání... akorát nestiskl nos.

Alfréd se k tomu tepajícímu krku pomaličku skláněl. Paní Medníková měla oči přes půl obličeje. Alfréd, lišák jeden, dobře věděl, že je zapotřebí stupňováním strachu pořádně rozpumpovat krev, aby pak důkladně a co nejrychleji roznesla trávicí šťávy do každíčkého koutku celého těla...

Pak se Alfréd ke krku paní Medníkové přisál dlouhým jakoby polibkem. Zámotek se roztřásl. Hlava se vytrhla z předního páru Alfrédových nohou, přestože na jejich háčcích zůstaly krvavé cary kůže a svalů, a

duťe třískla do podlahy. Rozmačkané ponravy vystříkly vysoko na zeď.

Tentokrát se háčky na Alfrédových končetinách zasekly hluboko do odhalených spánkových kostí. Třes kokonu zesílil. Z úst a úplně zbělelého nosu paní Medrníkové se draly hlasité bublavé zvuky.

Alfrédův polibek jí byl asi nepříjemný, ale pavouci už jsou takoví.

Naštěstí brzy ztichla. Ostatní sousedi by se mohli rozzlobit a začít bouchat na zdi. V mozku mi zacupitala Alfrédova uslintaná myšlenka, že k jídlu bude konečně něco jiného než ty věčné ponravy.

Je zase večer, čtrnáct dní potom, co Alfréd ulovil paní Medrníkovou. Zbyla z ní už jen vyschlá mumie, visící v pavučinách nad sporákem.

Cvalící jí vysáli oči, jen jí tam Alfréd tenkrát pověsil - ještě se jí škubala víčka. Ted' si občas hrávají s jejími vlasy. Kluci jedni. Mají se k světu!

Pustil jsem televizi, jako ostatně ted' už každý večer. Stala se z toho taková tradice - a je to nakonec i fajn; člověk se dozví mnoho nového o spoustách a spoustách lidí (a co jich na tom světě je!).

Než naskočil obraz, pohodlně jsem se usadil do rohu. Už mi ani nevádí, že na obrazovku koukám vzhůru nohama - tenhle kout u stropu je přeci jen nejpohodlnější.

Se sousedy jinak vycházím dobře, ačkoliv dnes už jeden pořádné nemůže vědět, kdo to vlastně bydlí hned vedle za tou tenoulinkou zdi.

Akorát inženýr Vrána zezhora mě trochu zlobí. Tuhle o mně (a dost nahlas!) vykládal pošťáče, že prý jsem "takovej divnej pavouk".